

get støtte fra statsamtet. Har ministeren ikke forståelse for det?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som jeg sagde om SF's forslag, og det er også det, der er mit overordnede budskab i dag, mener jeg faktisk, at vi her er helt grundlæggende uenige.

Det vil jeg altså også sige til fru Line Barfod. Jeg synes ikke, at vi i de tilfælde, hvor forældrene er enige, skal til at opfinde nogle systemer, hvor et barn skal bruge offentlige myndigheder som debatklub med forældrene om, hvad de må om søndagen og ikke må om søndagen.

Jeg synes, det vil være en ekstremt uheldig udvikling, hvis barnet i sager, hvor forældrene er enige, hvor de har fundet nogle gode rammer for barnet, men hvor barnet i nogle tilfælde måske kan være lidt utilfreds med, at det lige er den måde, forældrene for at få det hele til at gå op i en højere enhed har arrangeret det på, skal til at bruge de offentlige myndigheder til at skændes med forældrene.

Jeg må blankt erkende, at jeg ikke synes, det kan være rigtigt, at det er i den retning, vi skal trække udviklingen. Tværtimod, må jeg sige til fru Line Barfod, og det kan vi jo så tage under det samråd, synes jeg faktisk, at vi skal trække udviklingen i den anden retning, hvor vi lægger langt flere beslutninger ud til forældrene og giver forældrene det ansvar, som de har fået fra naturens hånd lige fra den dag, det barn, som jo altid vil være begge forældres barn, blev startet.

Jeg har meget, meget svært ved at se, at der skulle være noget forkert i, at vi sørger for at holde fast i den ansvarlighed, som langt de fleste forældre tager meget alvorligt, og også respekterer den.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

For alle de mange forældre, der godt kan finde ud af det, hvor det fungerer, hvor der ikke er de store problemer, og hvor de også kan finde ud af at lytte til deres barn og snakke med deres barn, er der jo ikke noget problem. Lad os kigge på, hvordan vi giver dem de redskaber, ligesom vi på andre områder har redskaber til forældre til, hvordan de kan gøre det bedst muligt.

Det, vi taler om, er jo de situationer, hvor forældrene er fastlåste, hvor de har låst sig fast i nogle skemaer og overhovedet ikke er i stand til at se ud over dem og lytte til, hvad det er for

nogle behov, barnet har. Her er det bare, at det her forslag går ud på, at der også skal være en mekanisme, hvor barnet har en mulighed for at komme ind og sige: Mine forældre er så meget oppe at skændes, har det så dårligt med hinanden efter skilsmissen og kan slet ikke finde ud af noget andet end et fuldstændig fastlåst skema, som bare er fuldstændig ødelæggende for mig.

Kl. 13.15

Hvis udgangspunktet er, at vi har samvær for barnets skyld og ikke for forældrenes, må det vel være rimeligt, at man også lytter lidt til barnets behov og ikke kun til forældrenes. Jeg forstår ikke helt, at ministeren er så fuldstændig afvisende over for, at det er barnets tarv, vi skal tage hensyn til, når vi snakker om samvær.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg var lidt overrasket over, at ministeren så kategorisk afviste at lade barnets tarv være afgørende og sagde, at myndighederne overhovedet ikke skulle ind på noget tidspunkt, hvis forældrene var enige.

Kan ministeren helt afvise, at når forældrene bliver enige, kan det i meget høj grad være af hensyn til den interne magtbalance i det parforhold, der nu ikke er der mere, hvor man netop siger, at han skal i hvert fald ikke have mere, end jeg får osv. osv.? Det vil sige, at barnets tarv slet ikke blive hørt i den sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige både til fru Line Barfod og fru Elisabeth Arnold, at der naturligvis kan være sager, hvor det forholder sig således, som begge de to spørger forsøger at skildre dagligdagen, men jeg tror ikke, at det er det almindelige billede.

Jeg tror, at billedet er det, at langt de fleste forældre i fred og fordragelighed finder en fornuftig ordning, hvor alle kan få deres liv til at hænge sammen, både arbejdsliv og fritidsliv, med den store udfordring, det er for mange familier, hvor begge parter arbejder.

Det, jeg ikke bryder mig om, er den tone i debatten, som allerede fru Anne Bastrup lagde op til: at nu skal vi vende det hele om, nu skal det gøres til et problem, at forældrene er enige, for tænk nu, hvis barnet ikke lige fik sin vilje i forbindelse med, at forældrene var nået til enighed!

Jeg lytter selvfølgelig både under udvalgsbehandlingen og i et samråd til, hvad der bliver sagt og problematiseret, men jeg synes, det vil